

NEKROLÓG

Búcsúunk egy gyermeknefrológustól

Baji Sándor (1955–2020)

Tegnap egy barátom temetésén voltam. Dr. Baji Sándor, a Békéscsabai Réthy Pál Kórház Gyermekosztályának osztályvezető főorvosa, gyermekgyógyász, nefrológus, 64 éves korában, 2020. augusztus 11-én, váratlanul elhunyt. Augusztus 10-én még ő volt az ügyeletes, és másnap saját osztályán érte a halál. Egészségesnek hittük, hiszen a túlterheltségen kívül soha nem panaszkodott.

A temetésén nagyon sokan voltak. Részünkről három szál fehér rózsá jelképezte a „heimpálos” és miskolci GYEK-es gyermeknefrológusok fájdalmát.

Sanyival a gyermeknefrológia hozott össze. Ezen rendezvényeken sokat beszélgettünk a szakmáról, a magánéletéről, a szórakozásról. Sokat nevettünk is. Jó humorú, vidám fiú volt. Azzal hitettem magam, hogy én beszéltem rá, hogy fogadja el a városi kórház gyermekosztályának a vezetését. Addig a megyei kórházban gyermeknefrológus volt. Azt gondolom, minőségi lépés volt, hogy első számú vezetővé lépett elő. Bár hirtelen halálára tekintettel, kicsit lelkiismeret-furdalásom is volt, hogy én tettem rá nagyobb terhet, mint amit kellett volna. Igaz, a városi kórház gyermekosztályán csak ő volt az egyetlen szakorvos. Így havi 15-öt kellett ügyelnie vagy szupereznie a rezidens ügyeletesnek.

Békéscsabán született 1955. október 7-én. Orvosi tanulmányait a Szegedi Orvostudományi Egyetemen folytatta, 1981-ben summa cum laude végzett. Első munkahelye a Gyulai Pándy Kálmán Megyei Kórház volt. Végigjárta a szokásos vidéki kórházi életutat: gyermekorvosi, később nefrológiai szakvizsgát szerzett, adjunktusi, majd főorvosi kinevezést kapott. 1996-tól dr. Sipos Péter osztályvezető főorvos helyettese. 12 éven át volt ebben a pozícióban, amíg 2008-ban megpályázta a Békéscsabai Városi Kórház osztályvezetői állását. Az osztályvezetés mellett volt a kórházi tudományos bizottság elnöke, az etikai bizottság elnöke. A városi kórházban gyermekgyógyászati továbbképzéseket szerve-

zett. Többször hívtak előadni és én minden alkalommal magammal vittem specialistákat, egyszer Miskolcra a GYEK-ből, majd később a Heim Pál Országos Gyermekgyógyászati Intézetből. Mindig büszkén mutatta az osztályát, hogy előző látogatásunk óta mi minden fejlődött, milyen új műszereket kapott, milyen új programokat indított el. A főorvosi szobájában mindig „terülj, terülj asztalkám” volt, finom ételekkel. S köszönésként, útravalóul kis csomagot is kaptunk, benne vastag békéscsabai kolbásszal.

Közel három évtizeden át tanított a helyi főiskolán, 2017-ben címzetes főiskolai docens címet adományoztak számára.

Sanyi csendes, udvarias ember volt. Lehet, hogy beosztottjai osztályvezető főorvosként nem ezt mondják róla. Élete utolsó percéig osztálya minden rezdüléséről tudott, mindent számon tartott, minden munkatárssal élő, tevékeny kapcsolata volt. Mindig fontosnak érezte az osztályos kollektíva összetartását, ezért rendszeresen szervezett családi napokat, vagy éppen bevezette osztályát a békéscsabai fesztiválok közösségi programjába.

A város a Mosolygós gyermekorvos címmel tüntette ki. Voltak olyan betegek, akik más csatornán az ismeretségi körömbé tartoztak, s ismeretlenül is nagyon jókat mondtak róla.

Készült a közelgő nyugdíjas évekre, kertés házba költözött és unokájával több időt tervezett együtt tölteni.

Az utóbbi időben ritkábban találkoztunk. Mindenki élte az életét. Rohanó világunkban, orvosként, az ország jelenlegi helyzetében egy orvosnak kevés ideje van, hogy barátkozzon.

A váratlan halál megállít egy pillanatra. Miért nem kerestük egymást gyakrabban? Miért nem beszélgettünk többet?

Élt 64 évet. Tartalmas, elismert orvosi életet. Mi, gyermeknefrológusok nagyon szerettük. Nyugodj békében!

Bajusz Ili, Tóth Vali, Losonczi Kati, Gombos Éva és Meichelbeck Kriszti nevében:

Szabó Laci